

Pamario Montis ir Jurgilų Goda

Jiedu visai jaunučiai: Godai – trylika, o Mončiui dveji metai. Dešimtukais pabaigusi šeštąją klasę ir į namus parnešusi mokyklos direktoriaus padėką, Goda šią vasarą nesiils. Bemaž kiekvieną savaitgalį arba dalyvauja šunų parodose, arba joms rengiasi. Šio neramaus gyvenimo „kaltininkas“ – vokiečių nykštukinis (Pomeranijos) špicas BI MAR'S MONTI.

Kai su Mončio laimėtais prizais Goda ir jos mama Reda Jurgilienė sugrįžo į Kauną iš Austrijos, žadėjo atsipūsti. Tačiau laukė Ukmergės, Augustavo (Lenkija), Viljandės (Estija) šunų parodos. O dar - „Baltijos nuaglėtojas“ Trakuose. Tad jeigu rugpjūčio 6-7 d. lankysitės Tarptautinėje šunų parodoje Trakuose ir prie špicų ringo pamatysite žavią panelę su voveraitės dydžio špicu, būkite tikri: tai Goda vėl bando savo laimę...

Tulne padėjo net sutrinta šlepė

Goda su mama šią vasarą važiavo į Europos šunų čempionatą Tulne (Austrija). Trečią parodos dieną joms teko sukkti kaip vijurkams: ryte – kvalifikacinės (atrenkamosios) jaunųjų vedlių varžybos, per pietus prasidėjo nykštukinių špicų ringas, o vėliau – jaunųjų vedlių finalas. Veislės ringe, teisėjaujant austrų teisėjai Gertrude Pinner, pereinamojoje klasėje Montis laimėjo ketvirtą vietą. Iš viso varžėsi apie keturios dešimtys špicukų. O jaunųjų vedlių konkurse (teisėja – Rl.M.-L. Doppelreiter iš Austrijos) Goda pelnė sidabrą. „Varžybų metu teisėja liepė susikeisti augintiniais – man kliuvo cvergš-nauceris. Kadangi šios veislės šunį esu demonstravusi parodose (Goda nuo dešimties metų demonstruoja šunis – red. pastaba), su užduotimi susitvarkiau“, – prisimena mergina. Špicų veislės ringe teisėja gyrė Mončio akuotinį kailį, judesius, gražiai laikomą uodegą. Ne paskutinėje vietoje buvo ir Godos darbas ringe. Apskritai, jiedu su Mončiu atrodo kaip ta saldžioji porėlė...

Kad kelias nedulkėtų, į Austriją keliauvo ir Mončio žaisliukai, ir lietuviško fermentinio sūrio gabaliukai, ir net Godos šlepė. Pasirodo, šis dalykėlis jų augintiniui mieliausias. R.Jurgilienė juokiasi, kad šliurė taps talismanu, teks į visas parodas vežiotis.

Iš šiltos Amerikos – į lietuvišką žiemą

Jis atskrido iš Jungtinių Valstijų šalta 2003 m. gruodį. „Pasitikėjome SAS oro laivynu. Pakeliui Montis pernakvojo Kopenhagoje. Jo atvykimas buvo suderintas su mumis valandų tikslumu“, – prisimena R.

Neišskiriama porėlė – Pamario Montis ir Jurgilų Goda...

Jurgilienė. Lietuviška žiema išgąsdino atvykėlį, bet dabar jis suaugo ir užsigrūdino. O tuomet penkių mėnesių padarėlis paliko BI MAR veislyną netoli Sietlo ir išskrido į tolimą, nežinomą šalį. Goda dažnai prisimena tą dieną aerouoste: „Iškart jį įsimylėjau. Ir jis mane“. BI MAR veislyną Jurgilai aptiko internete. Špico paieškos užsitęsė gana ilgai. Dar ilgiau truko, kol Goda lakstė po parodas su skolintais šunimis – kad tik galėtų dalyvauti. O kai buvo mažytė, mama po keletą kartų per savaitę ją vesdavosi į Kauno zoologijos sodą, ten mergytė šviesdavo iš laimės. Ją žavi ir žirgai. Kol tėtis tęsė sportinę karjerą Vengrijoje, Goda ten lankė žirgyną. Paklausta, kodėl susidomėjo šunimis, atsako paprastai: „Jie nuostabūs“. Norint sužinoti, kas įeina į nuostabaus šuns sąvoką, reikėtų palakstyti su Goda po parodas, miegoti su šunimi vienoj lovoje, šlifuoti pasirodymų judesius ant Vilijampolės garažų stogo. Kitaip čia nieko nesuprasi.

Kol Goda mokykloje, augintinis jos labai ilgisi. Retsykiemis jis pabando išjudinti garbaus amžiaus amerikiečių kokerspanielį Nafi, kuris irgi gyvena Jurgilų namuose. Arba pats siaučia aplink stalą. Tai, neva, špico stadionas. Šiuose namuose yra ir akvariumas, ir tritonų porėlė, ir driežas eublefaras. Gyvūnai čia mylimi. Prakalbus apie meilę, R. Jurgilienė prisimena, kaip kartą su draugėmis pajuokavo, jog, sulaukusi šešiolikos, Goda pradėsianti lakstyti į pasimatymus ir Mončiui teks atstumtojo vaidmuo. Goda pasipiktino: „Dar negimė toks, kuris tapų svarbesnis už šunis“.

Galbūt viskas pasikeis, bet dabar šunys – Godos aistra. Ji mokosi groti gitara, lanko chorą, bet didžiąją laiko dalį skiria šunims. Su drauge Neringa Liutkute ji susitinka ant Vilijampolės garažų stogo, ten, niekieno neraginamos, merginos dresuoja augintinius parodoms. Goda dėkinga už pirmąsias pamokas buvusiai jaunajai hendlerei Dianai Vasiliauskaitei, elektroniniu paštu susisiečia ir su rygiute Adel Bruncevič. Interneto svetainėje ji gražiai dėkoja mamai, tapusiai jos bendražyge.

Saldi pergalių aritmetika

Mončio tinklapyje kruopščiai suregistruoti visi nuopelnai. Su jauduliu mergina prisimena debiutą – mažylių šunų ringą Tarptautinėje šunų parodoje Vilniuje 2004 m. kovo 14-ąją. Tos dienos mažylių Best'e Montis buvo pirmas. „Labai vertiname 2004 m. birželio parodą Kaune, kai jaunimo klasėje laimėjęs I vietą, jis tapo špicų veislės ir visos parodos nugalėtoju. Tas pats pasikartojė žiemą Vilniaus šunų mylėtojų bendrijos parodoje“, – sako Mončio šeimininkės. „Bet vis dėlto labiausiai pasisekė šių metų pavasarį Rygoje, kai Tarptautinėje parodoje aplošęs visus veislės atstovus (teisėja – norvegė Mona Selbach), mūsų špico tapo V grupės lyderiu“, – vienbalsiai konstatuoja mama ir dukra. Neseniai Montis tapo ir Ukmergės parodos nugalėtoju.

Šios veislės šunys dėl savo puošnių kailinių, išskirtinio grožio nuo seno laikomi parodų favoritais, bet visa tai reikia užsidirbti. Taigi teko gerokai paplušėti, kad Montis taptų Lietuvos, Latvijos ir Estijos jaunimo čempionu, Lietuvos čempionu, 2005 m. Latvijos nugalėtoju.

Mažiausi ir seniausi

Špicai yra vieni seniausių pasaulio šunų, o nykštukiniai – dar ir mažiausi špicų šeimoje. Pietų Vokietija, Pomeranija, arba, kaip rašėme iš pradžių, Pamaris, – šios veislės gimtinė. Jų protėviai saugojo laivus ir žvejų namus. Tai labai ištikimi šeimos šunys. Jie – aristokratų numylėtiniai. Jungtinės Karalystės karalienė Viktorija ne tik laikė špicų, bet ir juos veisė. Garsių moterų bei špicų draugijoje ir Prancūzijos imperatorienė Žozefina, ir Rusijos carienė Jekaterina. Mūsų krašte gal ir yra dvi dešimtys nykštukinių vokiečių špicų, bet tik maža jų dalis pasirodo parodose.

„Jau nebeįsivaizduojame savo namų be šunų. Ateityje gal net veisime špicus. Šie gyvūnai pavergė mūsų širdis“, – atsišveikindamos prisipažino pašnekovės.

Zita Kurmytė

Saldžios pergalės akimirkos: 2005 m. Europos šunų čempionatas Austrijoje

Goda Ukmergėje

Lietuviškos žiemos Mončio jau nebegąsdina